

Ellen G. White

ÎNVĂȚĂTURI DIN VIAȚA LUI
SOLOMON

Editura Păzitorul Adevărului
2009

Prefața

Această carte este o compilare a unei serii de 23 de articole intitulate „Învățăture din viața lui Solomon” și publicate în original în revista săptămânală adventistă *Advent Review and Sabbath Herald*, în edițiile de la 17 august 1905 până la 22 februarie 1906.

În acestea Ellen G. White conturează profilul psihologico-spiritual al personalității celui care a fost cel mai înțelept dintre oameni (2 Samuel 12:24; 1 Regi 1:11; 1 Cronici 28:5 – 2 Cronici 9).

Solomon a fost descendentul seminției lui Iuda, fiul lui David și al Bat-Șebeei. El a guvernat Israelul între anii 973 – 931 î.Hr. Numele său în limba ebraică Shelomoh, înseamnă „pacificator”, sau “plin de pace”. Fără îndoială, domnia sa a fost o perioadă de pace și prosperitate pentru iudei. Liber de vrăjmași, Solomon a putut să se dedice realizărilor artistice, arhitecturale și administrative. El a acumulat o mare cantitate de bogății, a scris cărți pline de înțelepciune și a luat în căsătorie aproximativ 1000 de femei, cu siguranță pe cele mai frumoase și atrăgătoare din generația sa.

Totuși bogăția, frumusețea și înțelepciunea – trei monede de aur de acceptare umană – nu i-au oferit lui Solomon prosperitatea de care avea atâta nevoie. Prin influența soțiilor sale străine s-a depărtat atât de mult de Dumnezeu în ceea ce privește adevărata închinare, încât a sfârșit în cele din urmă prin construirea de tot felul de altare idolatre, alături de frumosul templu care era dedicat lui Dumnezeu.

Deși lucrul acesta s-a întâmplat în timpul „bătrâneții” lui Solomon, nu trebuie să presupunem că apostazia sa a fost rezultatul senilității, de vreme ce fiul lui David era foarte tânăr când a ocupat tronul lui David (având în jur de 13-14 ani), iar domnia sa a fost de 40 de ani (1 Regi 11:1-8; 1 Cron. 29:1; 2 Cron. 9:30).

Relatările nu spun că Solomon a abandonat complet închinarea în templu și aducerea de jertfe. După câte se poate observa el a fost tentat să practice un fel de „ecumenism” sau sincretism religios – cu scopul de a face pe plac soțiilor sale păgâne.

Atâta timp cât Solomon a păstrat o inimă înțeleaptă și înțelegătoare, s-a bucurat de favoarea lui Dumnezeu și a prosperat. Ruina sa finală poate demonstra că este imposibil să combini lumina cu întu-

Istoria lui Solomon

(Review and Herald, 17 august 1905)

Am fost instruită de Domnul să aduc în atenția poporului nostru istoria lui Solomon. Din relatarea domniei sale putem învăța multe lecții folositoare, cu scopul de a evita calea care a dus pe Israel la ruină.

Primii ani ai vieții lui Solomon au fost promițători. Făcând din înțelepciunea lui Dumnezeu alegerea sa, gloria regatului său a umplut lumea de uimire. El putea merge din putere în putere, din slavă în slavă, apropiindu-se de fiecare dată tot mai mult de asemănarea cu caracterul divin.

Regatul lui Israel în timpul lui Solomon

În timpul domniei lui David și Solomon, Israel a atins apogeul măririi sale. Solomon a fost uns și proclamat rege în ultimii ani ai domniei tatălui său, David, care a abdicat în favoarea sa. După moartea tatălui său „Solomon a fost împărat peste tot Israelul”. În timpul său „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării” (1 Regi 4:1,20).

Extinderea domniei

„Solomon mai stăpâna și toate împărățiile de la Râu până la țara filistenilor și până la hotarul Egiptului. Aceste regate plăteau tribut și au fost supuse lui Solomon în tot timpul vieții sale... Stăpâna ... peste toată țara de dincoace de Râu (Euftrat), și avea pace pretutindeni de jur împrejur. Iuda și Israel, de la Dan până la Beer-Șeba au locuit în liniște, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, în toate zilele lui Solomon”. (1 Regi 4:21-25).

Darul înțelepciunii

(The Review and Herald, 19 octombrie 1905)

În tinerețea lui, Solomon a făcut aceeași alegere ca David. Curat și nobil la caracter, el a fost numit Iedidia, „iubitul Domnului.” (2 Samuel 12:25). Mai presus de orice bun pământesc, el și-a dorit o inimă înțeleaptă și pricepută. Asupra lui se aflau marile poveri ale statului și nu se simțea în stare să le poarte singur. Nu numai că trebuia să se străduiască să fie un conducător drept, dar trebuia să îndeplinească și planul mult timp nutrit de tatăl lui, prin construirea templului la Ierusalim. Când a început să înțeleagă mărimea lucrării sale speciale și datoriilor legate de slujba lui regească, el a căutat marele Izvor al înțelepciunii pentru călăuzire divină.

O jertfă la Gabaon

La începutul domniei sale, regele Solomon s-a dus împreună cu sfetnicii lui de seamă la Gabaon ca să aducă jertfe lui Dumnezeu, și să se reconsacre în serviciul Domnului. Pe vremea lui Moise, israeliților li s-a poruncit să-și aducă jertfele la ușa cortului adunării. În timpul domniei lui David, chivotul legământului fusese adus la Ierusalim și așezat „în mijlocul cortului pe care-l întinsese David pentru el”; și el a „adus acolo arderi de tot și de mulțumire înaintea Domnului.” (1 Cornici 16:1). Vechiul cort al adunării se afla încă la Gabaon. David „a pus pe preotul Ţadoc și pe preoți, frații săi, înaintea locașului Domnului, pe înălțimea din Gabaon, ca să aducă necurmat Domnului arderi de tot, dimineața și seara, pe altarul arderilor de tot și să împlinească tot ce este scris în legea Domnului, poruncită lui Israel de Domnul.” (1 Cronici 16:39, 40).

Împreună cu „căpeteniile peste mii și peste sute,” „judecătorii” și „mai marii întregului Israel, căpeteniile caselor părintești”, Solomon s-a dus „cu toată adunarea la înălțimea de la Gabaon. Acolo se afla cortul întâlnirii lui Dumnezeu făcut în pustie de Moise, robul Domnului. Dar chivotul lui Dumnezeu fusese mutat de David din Chiri-

Clădirea templului

(The Review and Herald, 2 noiembrie 1905)

Planul atât de mult timp nutrit de David de a ridica un templu Domnului a fost dus la îndeplinire în mod înțelept de Solomon care „a poruncit să se zidească o casă Numelui Domnului.” (2 Cronici 2:1).

Scrisoarea lui Solomon către Hiram

„Solomon a trimis vorbă lui Hiram: „Știi că tatăl meu David n-a putut să zidească o casă Domnului, Dumnezeului lui, din pricina războaielor cu care l-au înconjurat vrăjmașii lui, până ce Domnul i-a pus sub talpa picioarelor lui. Acum Domnul, Dumnezeul meu mi-a dat odihnă din toate părțile; nu mai am nici potrivnic, nici nenorociri! Iată că am de gând să zidesc o casă Numelui Domnului, Dumnezeului meu, cum a spus Domnul tatălui meu David, zicând: „Fiul tău pe care-l voi pune în locul tău, pe scaunul tău de domnie, el va zidi o casă Numelui Meu.” (1 Regi 5:2-5).

„Iată, eu înalț o casă Numelui Domnului, Dumnezeului meu, ca să i-o închin Lui, să ard înaintea Lui tămâie mirositoare, să aduc necurmat în ea pâinile pentru punerea înaintea și să aduc arderile de tot de dimineață și de seară, în zilele de Sabat, de lună nouă și de sărbătoare ale Domnului Dumnezeului nostru, după o lege veșnică pentru Israel. Casa pe care o voi zidi trebuie să fie mare, căci Dumnezeul nostru este mai mare decât toți dumnezeii. Dar cine poate să-l zidească o casă, când cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde? Și cine sunt eu, ca să-l zidesc o casă, decât doar ca să ard tămâie înaintea Lui? Trimite-mi dar un om iscusit în lucrarea aurului, argintului, aramei și fierului, a materiilor vopsite în purpură, a materiilor de culoarea câmăzului și de culoare albastră, și care să cunoască săpătura în lemn, ca să lucreze cu meșterii iscusiți care sunt la mine în Iuda și la Ierusalim și pe care i-a ales tatăl meu David. Trimite-mi din Liban și lemn de cedru,

Chivotul legământului

(The Review and Herald, 9 noiembrie 1905)

Dincolo de perdeaua dinăuntru a tabernacolului din pustie construit pe vremea lui Moise se afla Sfânta sfintelor, unde se concentra serviciul simbolic al ispășirii și mijlocirii. În această despărțitură se afla chivotul, o ladă din lemn de salcâm, poleită în interior și exterior cu aur, și având o coroană de aur în jurul capacului. A fost construit ca depozitar al tablelor de piatră, pe care Dumnezeu Însuși a scris cele zece porunci. De aceea este numit chivotul testamentului, sau chivotul legământului, de vreme ce cele zece porunci reprezentau temelia legământului făcut între Dumnezeu și Israel.

Capacul lăzii sfinte se numea tronul harului. Acesta era făcut dintr-o piesă masivă de aur, iar deasupra lui se aflau heruvimii de aur, unul la fiecare capăt. O aripă a fiecărui înger era întinsă în sus, în timp ce cealaltă era îndoită în jurul corpului în semn de reverență și umilință. Poziția heruvimilor cu fețele întoarse una spre cealaltă, și privind cu reverență în jos către chivot, reprezenta reverența cu care oștirea cerească privește legea lui Dumnezeu și interesul lor față de planul de răscumpărare. Deasupra tronului de har se afla Shekina, manifestarea prezenței divine; Dumnezeu Își făcea de cunoscut voia din mijlocul heruvimilor.

Pe vremea lui Moise, a lui Iosua, a judecătorilor și a regilor lui Israel, chivotul legământului era privit ca simbol al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Chivotul a fost acela care a deschis calea pentru oștirile lui Israel atunci când au trecut Iordanul și au intrat în țara făgăduinței. Înconjurat de un nimb de slavă, chivotul a fost purtat în jurul zidurilor Ierihonului de preoții înveșmântați cu haine ce indicau slujba lor sfântă. În timpul cuceririi Canaanului, Ghilgalul era sediul națiunii ebraice și locul unde se afla tabernacolul. După aceea, Șilo, un mic orașel la care toate semințiile ajungeau cu ușurință, a fost ales ca cel mai potrivit loc pentru tabernacolul adunării.

Slava primei părți a domniei lui Solomon

(The Review and Herald, 7 decembrie 1905)

Bunăstarea și înțelepciunea lui Solomon, clădirile grandioase și lucrările publice realizate în primii ani ai domniei lui, energia și evlavia date pe față prin cuvânt și faptă, au lăsat o impresie profundă asupra întregului Israel și i-au adus faimă și onoare de la națiunile înconjurătoare. Prin dreptatea și generozitatea lui, a câștigat loialitatea lui Israel și admirația conducătorilor multor țări.

„Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere și cunoștințe multe... El era mai înțelept decât orice om... și faima lui se răspândise printre toate neamurile, dimprejur.” (1 Împărați 4:29, 31). Solomon era interesat în mod special de istoria naturală, dar cercetările lui nu erau limitate la vreo o ramură de studiu. Printr-o cercetare sârguincioasă a tuturor lucrurilor create, atât însuflețite cât și neînsuflețite, el a câștigat o concepție mai clară despre Creator. În forțele naturii, în lumea minerală și animală, și în fiecare copac și arbust sau floare, el vedea o descoperire a înțelepciunii infinite a lui Dumnezeu; și pe măsură ce căuta să învețe tot mai mult, cunoștința lui despre Dumnezeu și dragostea lui pentru El creșteau în mod constant.

Tributul regilor

„Toți împărații pământului căutau să vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui. Și fiecare din ei își aducea darul lui, lucruri de aur, haine, arme, mirodenii, cai și cătâri; așa era în fiecare an.” (1 Regi 9:23, 24).

Când oameni din multe țări îl vizitau pe Solomon, el îi învăța despre Dumnezeu ca și Creator al tuturor lucrurilor. Acești vizitatori se întorceau acasă cu o înțelegere mai clară a Dumnezeului lui Israel și

Primejdiile prosperității

(The Review and Herald, 14 decembrie 1905)

În mijlocul prosperității minunate a lui Solomon, pericolul se furia. Păcatele din ultimii ani ai tatălui său David, deși pocăite sincer și pedepsite aspru, încurajaseră poporul în călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Prin asocieri cu națiunile înconjurătoare, influențele rele au pătruns treptat în împărăția care fusese binecuvântată într-un mod atât de deosebit. Dumnezeu nu a fost întrebat. Bunăstarea, cu toate ispitele ei, a ajuns în zilele lui Solomon la un număr de oameni care creștea rapid. „Împăratul a făcut argintul și aurul tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii tot atât de obișnuiți ca sicomorii care cresc în câmpie.” (2 Cronici 1:15).

De-a lungul veacurilor, bogățiile și onoarea au fost însoțite de o mare primejdie pentru umilință și spiritualitate. Când omul prosperă, când toți ceilalți oameni îl vorbesc de bine, atunci el se află într-un pericol deosebit. Omul este pământesc. Prosperitatea spirituală se menține doar atât timp cât omul depinde în întregime de Dumnezeu în ce privește înțelepciunea și desăvârșirea caracterului. Iar cei care își simt cel mai mult nevoia de dependență de Dumnezeu sunt de obicei cei care au cea mai puțină comoară pământescă și onoare omenească de care să depindă.

Cuvintele elogioase ale omului

A revărsa daruri bogate sau cuvinte elogioase asupra agenților omenești este periculos. Cei care au fost favorizați de către Domnul trebuie să fie în gardă în mod constant, ca nu cumva mândria să răsară și să obțină supremația. Cel care a primit multe cuvinte de elogiere din partea solilor Domnului, are nevoie de rugăciuni speciale de la străjerii credincioși ai lui Dumnezeu, ca el să poată fi apărat de primejdia nutririi de gânduri de înălțare de sine și mândrie spirituală. Niciodată un astfel de om să nu dea pe față importanța de sine, sau

Apostazia

(Review and Herald, 21 decembrie 1905)

Mulți ani Solomon a umblat pe calea dreaptă. I-a fost dată înțelepciune cerească pentru a conduce poporul lui Dumnezeu imparțial și cu milă. Însă viața lui, după o dimineață atât de promițătoare, a fost întunecată de apostazie. Istoria raportează tristul fapt că cel care a fost numit Iedidia (iubitul Domnului) – el care fusese onorat într-un mod deosebit de Dumnezeu cu dovezi ale favorii divine atât de remarcabile încât înțelepciunea și integritatea lui i-au câștigat o faimă mondială – el care dăduse de atât de multe ori sfaturi înțelepte altora – s-a întors de la închinarea adevăratului Dumnezeu ca să se închine înaintea idoliilor păgânilor.

Apostazia lui Solomon a fost atât de treptată încât, înainte ca el să-și dea seama de ea, se depărtase mult de Dumnezeu. Treptat dar sigur, el a pierdut din vedere nevoia de ascultare implicită față de preceptele clare din Scrierile Sfinte, și s-a conformat tot mai mult obiceiurilor națiunilor înconjurătoare. Cedând la ispitele inerente prosperității și poziției sale onorate, el l-a uitat pe Dumnezeu și condițiile succesului.

Cu sute de ani înainte ca Solomon să urce pe tron, Domnul, prevăzând pericolele care aveau să-i amenințe pe cei aleși în calitate de conducători ai lui Israel, i-a dat lui Moise instrucțiuni speciale pentru îndrumarea lor. Au fost date directive ca cel care stă pe tronul lui Israel să „scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul Leviților. Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeu lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui, și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga, și să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.” (Deuteronomul 17:18-20).

Etalarea exterioară

(The Review and Herald, 18 ianuarie 1906)

Un aspect trist al experienței lui Solomon a fost că el și-a închipuit că edificiile masive și mobilierul somptuos dădeau expresivitate lucrării lui Dumnezeu. El a încercat să imite și să intre în competiție cu lumea. A pierdut din vedere principiul de bază ce stă la temelia influenței care trebuie să fie exercitată întotdeauna de poporul lui Dumnezeu – ascultarea de toate preceptele Scrierilor Sfinte. Adevărata putere a poporului lui Dumnezeu nu se află în număr, nici în bogăție sau prosperitate lumească ce se poate etala, ci în aderarea constantă la Cuvântul Său. Adevărul ascultat devine puterea lui Dumnezeu spre mântuire.

Solomon a devenit ambițios și a dorit să fie superior celorlalte națiuni în putere și grandoare. Dorința lui era să ajungă să aibă o putere politică mai mare, ceea ce l-a făcut să încheie alianțe cu națiunile idolatre și să sigileze aceste alianțe prin căsătorii cu prințesele păgâne. Conform cu obiceiurile popoarelor înconjurătoare, el a întreținut o curte luxoasă, care, în multe privințe, depășea în splendoare curțile conducătorilor altor regate. Luxul a fost urmat de extravaganță nebunească. Au fost irosite bogății imense. Aceasta a dus la perceperea unor impozite grele pentru poporul sărac.

„Am făcut lucruri mari,” declară Solomon. (Eclesiastul 2:4). Printre acestea au fost casa lui din „Milo și zidul Ierusalimului, Hațorului, Meghidoului și Ghezerului.” (1 Regi 9:15). „A întărit Tadmorul în pustie și toate cetățile care slujeau ca cetăți pentru merinde în Hamat. A întărit apoi Bet-Horonul de sus și Bet-Horonul de jos, ca cetăți întărite cu ziduri, porți și zăvoare; Baalatul și toate cetățile care slujeau ca cetăți pentru merinde și care țineau de el, toate cetățile pentru cară, cetățile pentru călărime și tot ce a găsit cu cale Solomon să zidească la Ierusalim, la Liban, și în toată țara al cărei stăpân era.” (2 Cronici 8:4-6).

„Statornici până la sfârșit”

(The Review and Herald, 22 februarie 1906)

Viața lui Solomon este plină de avertismente, nu numai pentru tineri, ci și pentru cei în anii maturității și pentru cei în vârstă, pentru cei care coboară dealul vieții spre apus. Vedem și auzim de nestatornicia celor tineri – tineri care oscilează între bine și rău, și de curentul de patimi rele care se dovedesc prea puternice pentru ei. De la cei maturi nu ne așteptăm la nestatornicie și necredincioșie; așteptăm un caracter statornic, principii înrădăcinate puternic. De multe ori se întâmplă așa, dar sunt și excepții așa cum a fost Solomon: „Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” (1 Corinteni 10:12). Atunci când ar fi trebuit să aibă un caracter asemenea unui stejar falnic, Solomon a căzut de la statornicia lui sub puterea ispitei. Când ar fi trebuit să aibă cea mai mare putere, el s-a dovedit a fi cel mai slab.

Din exemple ca acesta ar trebui să învățăm că vegherea și rugăciunea sunt singura siguranță atât pentru cei tineri, cât și pentru cei în vârstă. O persoană nu se află în mai mare siguranță pentru că ocupă o poziție înaltă și pentru că i s-a acordat mari privilegii. Cei care timp de mulți ani s-au bucurat de o experiență creștină veritabilă sunt, totuși, expuși atacurilor lui Satan și sunt pasibili de a cădea în păcate grele. În lupta cu stricăciunile interioare și ispitele din afară, chiar și înțeleptul și puternicul Solomon a fost înfrânt. Eșecul lui ne arată că, oricare ar fi calitățile intelectuale ale omului, și oricât de credincios ar fi servit Domnului în anii trecuți, niciodată nu se poate aventura în siguranță să se încreadă în propria lui înțelepciune și integritate.

Ori de câte ori omul realizează ceva în domeniul spiritual sau vremelnice, să rețină că el face aceasta numai prin harul și cooperarea Făcătorului său. Când este lăsat de unul singur, omul dă pe față temperamentul lui firesc; apare egoismul; înțelepciunea omenească ocupă tronul inimii. Dar cei care fac din Dumnezeu puterea lor, își dau

„Statornici până la sfârșit”

Cuprins

Capitolul 1 - Istoria lui Solomon	5
Capitolul 2 - Pregătiri pentru construirea templului	11
Capitolul 3 - Însărcinări și responsabilități	15
Capitolul 4 - "Fiecărui om, lucrarea sa"	19
Capitolul 5 - Ordine și organizare	25
Capitolul 6 - Darul înțelepciunii	31
Capitolul 7 - Povățuitorii au nevoie de discernământ înțelept	35
Capitolul 8 - Clădirea templului	39
Capitolul 9 - Chivotul legământului	45
Capitolul 10 - Consacrarea templului	51
Capitolul 11 - Închinarea ce poate fi primită	57
Capitolul 12 - Slava primei părți a domniei lui Solomon	61
Capitolul 13 - Primejdiile prosperității	65
Capitolul 14 - Apostazia	69
Capitolul 15 - "Cine seamănă nelegiuire, va secera deșertăciune"	73
Capitolul 16 - Spiritul de sacrificiu	77
Capitolul 17 - "Dați lui Dumnezeu slava care I se cuvine"	83
Capitolul 18 - Etalarea exterioară	89
Capitolul 19 - Principalele drumuri de călătorie	93
Capitolul 20 - "Despărțiți-vă"	99
Capitolul 21 - "Întristarea ... aduce pocăință"	105
Capitolul 22 - Puterea influenței	111
Capitolul 23 - "Statornici până la sfârșit"	115

